

ЧАСТ ПЪРВА

МОМИЧЕНЦЕТО НА ПЛАЖА

Глава 1

Две години по-рано

Макар да е привечер, горещината я удря още при кацането на самолета. Лена слиза на летището в Ченнай, където в падналия сумрак служителите бързо изпразват багажното отделение. Тя минава митнически контрол, взима си куфарите и излиза през стъклените врати на просторната климатизирана зала – лицето ѝ изглежда уморено от безкрайно дългото пътуване. Едва прекрачила навън, и – ето я Индия, цялата е там, пред нея. Сграбчва я за гърлото като разярено животно.

Лена е зашеметена от многочислените тълпи, от шума, ревящите клаксони, задръстванията посред нощ. Вкопчена е в куфарите си, а отвсякъде ѝ подвикват с покани, хиляди ръце се протягат и жадно се домогват до нея, предлагат ѝ такси, рикша, опитват се да отнесат почти насила багажа ѝ срещу няколко рупии. Тя не разбира как се озовава на задната седалка на очукана кола, чийто шофьор напразно се опитва да затвори багажника, преди да потегли, и се отприщва в непонятен брътвеж на тамило-английски. *Супер шофьор* – повтаря той, докато Лена следи

притеснено куфара си, който на всеки завой рискува да изпадне от багажника. Наблюдава слисана натовареното движение; велосипедистите, които се движат като на слалом между камионите; моторите, на които са накачулени по трима-четирима пътници – на средна възраст, старци или деца, и то без каски, с разпилени от вятъра коси; хората, насядали досами уличното платно, което няма тротоар; амбулантните търговци; групите от туристи пред ресторантите – буквално залепнали една за друга; древните и съвременни храмове, украсени с гирлянди; малките порутени магазинчета, пред които сноват просяци. Има народ навсякъде, казва си тя, покрай пътищата, по улиците в градовете, на плажа, покрай който таксито се движи. Лена никога не е виждала нещо подобно. Встречена е от тази гледка, която в еднаква степен я изумява и плаши.

Накрая шофьорът спира пред къщата за гости – скромна сграда, с добри отзиви в сайтове за онлайн резервации. Домът не е луксозен, но предлага стаи с изглед към морето, а това е единственото изискване на Лена – има нужда да гледа морето.

Да се махне, да замине надалеч – в една безсънна нощ тази идея се появи и заседна в съзнанието ѝ. Да се изгуби някъде далеч-далеч, за да може по дир това да се намери. Да забрави привичките, всекидневието, добре подредения си живот. Иначе се опасяваше, че ако продължава да седи в своя безмълвен дом, където всяка снимка, всеки предмет ѝ напомнят миналото, ще се вкопчи в мъката и ще застине като восъчна статуя в музейна експозиция. Под друго небе, на други географски ширини тя ще си поеме дъх и ще си превърже раните. Казва си, че отдалечаването понякога е оздравително. Усеща,

че има нужда от слънце, от светлина. Нуждае се от морето.

Индия – защо не? Двамата с Франсоа си бяха обещали да направят пътуване до Индия, но проектът пропадна както много други неща, които човек планира и след това забравя поради липса на време, на енергия, на възможности. Животът се изтърколи с поредицата от уроци, събрания, класни съвети, партията за края на учебната година – всички тези задължения и събития, които запълват изцяло деня. Понесена по течението, потопена в този водовъртеж, тя не разбра как времето изтече. Обичаше тези години, наситени със събития в познат ритъм. Тогава беше влюбена жена, отдадена на работата си преподавателка, запалена по своята професия. Тази цикличност рязко спря в един юлски следобед. Лена трябваше да издържи, да не потъва в небитието. Да не пропада в бездна.

Избра Короманделското крайбрежие* по протежението на Бенгалския залив, чието екзотично име само по себе си обещава пълно откъсване от действителността. Казват, че изгревите над Индийския океан там са самата красота. Франсоа мечтаеше за това място и понякога Лена се самозалъгва. Представя си, че той я чака на плажа, зад някой завой на пътя или в някое селце. Толкова е сладостно да повярваш в подобен сюжет, толкова хубаво – да се самозаблуждаваш... Уви, илюзията трае само миг. После се връщат болката и тъгата. Една вечер Лена спонтанно резервира самолетен билет и стая

---

* Крайбрежието Коромандел е част от източния бряг на Бенгалския залив, Индийски океан. За него си съперничат големите европейски държави, които се опитват да поемат контрола върху търговията на стоки от Индия през XVII и XVIII в. – *Бел. прев.*

в хотел. Това не е необмислено действие, а по-скоро порив, следващ повеля, за която няма разумно обяснение.

Първите дни малко излиза навън. Чете, ходи на масаж, пие билков чай в центъра за аюрведически терапии към къщата за гости, почива си във вътрешния двор под сенките на дървета. Обстановката е приятна, предразполага към отпочиване, персоналът е внимателен и дискретен. Но Лена не успява да се отпусне и да възпре потока на мислите. Нощем спи лошо, сънува кошмари, дори си позволява да взима хапчета, от които на следващия ден се чувства замаяна. В ресторанта стои настрана, няма никакво желание да участва в повърхностните разговори на останалите клиенти, нито да отговаря на евентуални въпроси. Предпочита да си остане в стаята, да поръча поднос с храна, която човърка без апетит, седнала в края на леглото. Компанията на другите ѝ тежи толкова, колкото и нейната собствена. Освен това климатът не ѝ понася: и горещината, и влагата я карат да се чувства зле.

Не се включва в нито една екскурзия, в нито едно посещение на забележителности, към които туристите се стичат. В някой друг живот щеше да бъде първата, която да изчете справочниците и да се втурне да разглежда околностите. Сега няма сили да го направи. Чувства се неспособна да се възторгне пред каквото и да било, да изпита и най-мъничко любопитство към това, което я заобикаля, все едно светът се е изпразнил от съдържание и е станал безплътен.

Една сутрин призори тя излиза от хотела и се отправя към все още безлюдния плаж. Единствено рибарите сноват между боядисаните лодки и кърпят мрежите си, които лежат на малки купчинки в

краката им – сякаш перести облаци. Лена сяда на пясъка и съзерцава изгрева на слънцето. Тази гледка ѝ носи странно облекчение и успокоение, като че сигурността от неизбежното раждане на новия ден я избавя от тревогите. Сваля дрехите си и влиза във водата. Свежестта на морската вода я разведрява и прояснява съзнанието ѝ. Струва ѝ се, че би могла да плува така безкрайно, да се разтвори във вълните, които нежно я люлеят.

Тя привиква да плува рано сутрин, докато другите още спят и всичко наоколо е замряло. По-късно през деня плажът гъмжи от хора – забързани поклонници се стичат натам и се потапят във водата направо с дрехите, западняци щракат снимка след снимка, има продавачи на прясна риба, амбулантни търговци, крави, които наблюдават как целият този народ се движи. А по изгрев-слънце никакъв шум не нарушава спокойствието на плажа, пясъка и водата. Безлюдни, те приютяват Лена като храм под откритото небе, пристан на спокойствие и тишина.

Понякога, както плува навътре в морето, през ума ѝ минава една мисъл: достатъчно би било да влезе още малко, да помоли изтощеното си тяло за едно последно усилие. Би било леко и сладостно да се разтвори във водата безшумно. Но всеки път се връща на брега и се прибира в хотела, където я чака закуската.

От време на време забелязва хвърчило до линията на хоризонта. Импровизирано, многократно лепено и поправяно, а връвта му държи дете. Момиченцето е толкова тъничко и крехко, че на човек му се струва как всеки момент ще отлети, вкопчено в найлоновата връв като Малкия принц с неговите диви птици – онази илюстрация на самия Сент-Ек-

зюпери, която Лена толкова много обича. Пита се какво прави детето на плажа в този ранен час, когато единствено рибарите са будни. Играта продължава няколко минути, после момиченцето се отдалечава и се изгубва от погледа ѝ.

В онзи ден Лена слиза по навик на плажа, лицето ѝ е повехнало след будната нощ – вече е свикнала с безсънието. Умората се е загнездила в нея – тя е смътната тревога, заради която е загубила апетит, тежестта в нозете, усещането за световъртеж, постоянното главоболие. Небето е ясно – синьо, без нито едно бяло петно на облак. Когато след време Лена ще опита да си припомни поредицата от събития, няма да може да ги възстанови в тяхната последователност. Дали не надцени силите си? Или пък твърде самоуверено пренебрегна опасността от прилива и от вятъра, който излезе още по зазоряване? Когато започва да плува обратно към брега, я изненадва мощно течение, което я отнася навътре в морето. Инстинктът за оцеляване я тласка да се бори с океана. Но напразно. Морето взема превес над нищожния запас от енергия, който безсънните нощи са изчерпили. Последното нещо, което Лена различава, преди да загуби съзнание, са контурите на хвърчилото в едно ъгълче на небето над нея.

Когато отново отваря очи на плажа, вижда лицето на дете. Две тъмни, искрящи зеници са втренчени в нея, като че със силата на този поглед се опитват да я върнат към живота. Червени и черни сенки се движат, разменят се възклицания на ужас и откъслечни реплики, които Лена не разбира. Силуетът на детето се размива във всеобщата суматоха, преди то напълно да изчезне сред хората, които започват да се тълпят.

Глава 2

Лена отваря очи и през замъгления си поглед забелязва лицата на момичета, които са се надвесили над нея. Жена на средна възраст ги разпръсква, както се разгонват мухи. *Вие сте в болница, съобщава тя с груб тон на английски, но със силен индийски акцент. Цяло чудо е, че сте оцелели. Тук морските течения са много силни – туристите се пазят от тях. Има много инциденти.* Жената я преслушва, преди да заключи с успокоителен тон: *Повече ви е страх, отколкото ви боли, но ще останете тук под наблюдение.* При тази новина Лена за малко отново да загуби свят. *Чувствам се добре – лъже тя, – мога да си тръгна.* Но истината е, че е изтощена. Цялото тяло я боли, все едно са я смазали от бой, като че са я въртели на центрофугата на перална машина... Възраженията ѝ са напразни. *Почивайте си!* – казва медицинската сестра и с това приключва разговора, оставяйки Лена да лежи в леглото.

Да си почива, тук? В препоръката не липсва ирония... Болницата е оживена като индийска магистрала в пиков час. Пациенти чакат, струпани в коридора, други в момента се хранят. Трети сипят укори срещу лекуващия персонал, който е претова-

рен от работа. В медицинския кабинет в съседство млада жена се гневи на лекар, който се опитва да я прегледа. До нея са момичетата, които преди малко се суетяха около постелята на Лена. Повечето са на юношеска възраст, облечени са по еднакъв начин – в червено-черни шалвар камиз*. Вижда се, че се съобразяват с разпорежданията на младата жена, която започва да откопчава от ръката си апарата за мерене на кръвно, защото бърза да си тръгва. За ужас на лекаря, не след дълго тя се измъква, плътно следвана по петите от своите придружителки.

Заинтригувана, Лена ги гледа как се отдалечават. Кои са тези момичета? Какво правят тук? *Това е Червената бригада*** – обяснява медицинската сестра. – *Те са ви се притекли на помощ. Тренирали са близо до плажа, когато едно момиченце ги е повикало.* Лена е озадачена. От случката си спомня съвсем малко, да не каже почти нищо. В съзнанието ѝ изплуват в безпорядък картини като филм, който се прожектира с разбъркани кадри. Отново вижда хвърчилото в небето, лицето на едно момиченце, надвесено над нея. Без повече коментари медицинската сестра вади от джоба на престилката си късче хартия и ѝ го подава: това е мантра. *Когато един ден излезете от болницата, идете в някой храм да благодарите на Шива. Прието е да се поднасят цветя или плодове, или пък нещо ценно. Някои даряват дори косите си...* Странен обичай, мисли си Лена, която няма сили да

---

* Шалвар камиз (salwar kameez) – традиционно индийско женско облекло, което се състои от туника и широк панталон. – Бел. авт.

** Red Brigade (англ.) – Червена бригада, отряди от момичета и жени, които се обучават на бойни изкуства, с цел самозащита или предпазване на други девойки при нападения или сексуално посегателство от мъже. Първата Red Brigade е организирана от Уша Вишвакарма с 15 момичета през 2011 г. в северния индийски град Лакхнау, столица на щата Утгар Прадеш. – Бел. прев.

възрази, нито пък смелостта да обясни, че вече не вярва в нищо – нито в Бог, нито в каквото и да било. Безропотно поема листчето с мантрата, преди да се унесе в неспокоен сън.

Когато се връща в хотела, спи непробудно цели два дни и две нощи, като че тялото ѝ най-накрая е склонило да се отпусне от стреса след допира с ледения дъх на смъртта. Призори на третия ден тя се събужда, усеща се странно отморена. От балкона на стаята си наблюдава морето – безстрастно, безразлично към нейните терзания. Едва не умря, но от това не изпитва никакъв ужас. От известно време подобна перспектива дори я привлича, но няма смелостта да я осъществи. Идеята да живее я ужасява още повече от съзнателно избрания край. Защо беше спасена? Каква прищявка на съдбата избра да я остави жива? Мисли за момичетата, които мерна в болницата. На тях би трябвало да благодари, а не на четириръкото божество, което често виждаше изобразено в поза лотос в залите за курсове по йога.

Слиза на рецепцията, за да разпита портиера за *Червената бригада*. След като я посреща раболепно, той ѝ обяснява, че това е група от момичета, които практикуват самоотбрана. Тяхната мисия била да гарантират сигурността на жените от квартала. *Патрулират по плажа и по улиците, могат да бъдат срещнати и близо до пазара*. Все пак портиерът съветва Лена да ги избягва, ако не иска да си навлече неприятности. Шефката им била луда глава, добре позната на полицията, която не гледала с добро око на паралелното правосъдие.

Въпреки неговите предупреждения Лена решава да намери момичетата. Как да им се отблагодари? След известен размисъл взима пощенски плик и